

Zeker Sanne

Van Marjan van den Berg verscheen eerder:

Ze is de vioolmuziek vergeten
Van den Berg stort in!!
Je neemt gewoon een aanloopje
Hmmmm...
Joy
Kerst met tante Jo

Sanne
Uit het leven van Sanne
Dag Sanne
Sanne, Sanne
Alleen Sanne
Gewoon Sanne
Gelukkig Sanne
Zo Sanne
Echt Sanne
Die Sanne
Droom maar Sanne
Het leven is leuk Sanne
Voor altijd Sanne

Zeker Sanne

Marjan van den Berg

Eerste druk, december 2017

Omslagontwerp: Marion Rosendahl/Averil design

Omslagfoto: Wim van de Hulst

Auteursfoto: © NHD/Bart Homburg

Copyright © Marjan van den Berg

Uitgeverij Marjan van den Berg Teksten

ISBN:9789082461299

NUR 340

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Deze roman is fictie. Namen, personages en gebeurtenissen zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur ofwel fictief gebruikt. Enige gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen of bestaande personen berust geheel op toeval.

Kritisch kijkt Sanne de zaal rond. Het kristal is gepoetst, overal staat antiek uitgesteld, Petronella legt de laatste hand aan de tafel waar ze meegebrachte spullen zal taxeren en aan de zijkant van de zaal staat een uitgebreid buffet klaar. Er branden kaarsen en er staan grote rozen in vazen. Die heeft ze voor een prikje kunnen krijgen van een kennis van Petronella, die een bloemenwinkel heeft in de stad.

‘Hij geeft wel eens een voorraad mee van iets dat al zo in bloei staat, dat ie het eigenlijk niet meer kan verkopen. Hooguit als grafwerk, maar dan moet het al voor de dag zelf zijn. Zeg maar dat je van mij komt,’ raadde Petronella haar aan.

De bloemenman doet niet moeilijk. Hij wijst meteen naar drie emmers rozen, op het hoogtepunt van de bloei en zegt: ‘Neem maar mee. Ik kom wel eens bij jullie shoppen als ik wat nodig heb.’

‘Wij hebben leuke dingen staan die je winkel ook weer een heel andere glans geven,’ knikt Sanne. ‘Er staat nu bijvoorbeeld een hartstikke leuk hobbelpaard van een antieke draaimolen. Dat zou hier prachtig staan!’

‘Briljant idee. Ik kom het overmorgen ophalen,’ zegt de man meteen opgetogen.

‘Dan hang je er een kaartje aan van “De Roos en de Koekoek” en dan zijn wij ook weer blij,’ lacht Sanne.

Nu staan de rozen overdadig te geuren en ze staat even stil te genieten van de aanblik. Ze veegt met een doek de laatste vingers van het zilverwerk en loopt naar de toiletten om haar handen te wassen. Daar controleert ze haar make-up, werkt haar lippenstift bij en haalt nog eens haar vingers door haar haar. Klaar. Ze strijkt haar kleren glad en haalt diep adem. Ze heeft haar verhaal grotendeels in haar hoofd. Maar voor de zekerheid heeft ze een kladblok met aantekeningen, zodat ze

de opbouw van haar betoog niet uit het oog verliest.

Dan komen de eerste gasten binnen. Sanne schudt handen met de bestuursleden van vrouwen netwerk Eva en voorzitter Marjolein Kwel stelt haar enthousiast aan iedereen voor. ‘Een potentieel nieuw lid van onze club,’ lacht Marjolein. En als Sanne een aarzelend gezicht trekt, voegt ze eraan toe: ‘Een aanwinst voor ons en een kans voor jou, Sanne. Zullen we nog even snel de zaal inspecteren voor de meute arriveert? En ik moet Petronella ook nog even spreken over de laatste instructies.’ Sanne knikt en loopt achter haar aan. Ondertussen bedenkt ze dat deze vrouw iedere keer weer in staat is haar totaal te overdonderen. Marjolein verschikt in het voorbijgaan iets aan een bos rozen en merkt op: ‘Deze zijn wel erg over de verkoopdatum heen, hè?’

‘Ze zijn op hun mooist. Ze zijn ook alleen maar voor vanavond,’ zegt Sanne afgemeten.

‘Ik ben gewend om de zaaldecoratie na afloop uit te reiken aan leden die iets bijzonders hebben betekend voor de vereniging. Dat is altijd een leuke attentie, nietwaar? Maar met deze bloemen durf ik niemand op te schepen,’ antwoordt Marjolein. ‘Dat had je in de bespreking even naar voren moeten brengen. Dan had ik er rekening mee gehouden,’ zegt Sanne. En ze voegt er tamelijk pissig aan toe: ‘En dan had ik ze natuurlijk ook op de rekening gezet.’

‘Nou nou!’ spot Marjolein. ‘Wat zijn we ineens zakelijk?! Ah, daar is Petronella. Petronella, ik wil nog even met je overleggen hoe we...’ Ondertussen loopt ze van Sanne weg, op Petronella af. Tel tot tien, denkt Sanne. Kalmeer. Om mahni padme hummmmmmm. De parel in de lotusbloem. Pfffffffff. Ze tovert een glimlach op haar gezicht en loopt weer naar de entree. Vanaf dat moment is de avond een enorm succes. Want helemaal aan het eind van de avond spreekt Marjolein haar leden toe en vraagt nogmaals een enorm applaus voor

de fantastische organisatie van ‘De Roos en de Koekoek’. ‘Alleen kan ik de speciale leden geen bloemetje meegeven. Dat zou neerkomen op het meegeven van een handjevol losse rozenblaadjes! Hahaha, wat kun je anders verwachten van ondernemers in antiek en curiosa?’

Alle aanwezigen lachen om het grapje, maar Sanne mompelt: ‘Nou ja.’

De vrouw die naast haar zit, grijnst. ‘Mevrouw Granides kan er wat van hè? Die rozen zijn prachtig, hoor. Ze geuren ook zo fantastisch.’

‘We hebben ze expres zo gekozen. Geen idee dat ze ze weg wilde geven,’ legt Sanne ten overvloede uit. Dan pas dringt de naam tot haar door. ‘Granides? Ze heet toch Kwel?’ vraagt ze.

– S –

De vrouw naast haar schrikt ervan. Ze zegt: ‘Stom! Natuurlijk heet ze Kwel. Ze is alweer een tijdje gescheiden. Suf dat ik haar Granides noemde. Genante verspreking.’

‘Was haar ex soms Peter Granides?’ vraagt Sanne plompverloren. Ze kan zich haast niet voorstellen dat er veel mensen met dezelfde naam rondlopen. Dit is wel héél toevallig. ‘De fysiotherapeut?’ voegt ze eraan toe.

‘Ja, inderdaad! Kent u die?’ vraagt de vrouw verrast.

‘Dat was een klasgenoot van me op de middelbare school,’ vertelt Sanne. En mijn grote jeugdliefde, denkt ze erbij.

Maar dat zegt ze natuurlijk niet hardop. En al helemaal niet dat ze hem tegenwoordig weer regelmatig ziet.

‘Nou, dat is ook toevallig!’ lacht de vrouw.

Je moest eens weten, denkt Sanne.

‘Het was een vreselijk huwelijk,’ vervolgt de vrouw.

‘O ja?’ Sanne voelt zich half schuldig door haar aanmoedigende houding, maar tegelijk wil ze graag zoveel mogelijk weten

over het verleden van Peter en deze vreselijke Marjolein. De vrouw lacht samenzweerderig en zegt: ‘Die man had totaal niks in te brengen bij haar! We waren allemaal verbaasd dat ie uiteindelijk de moed bij elkaar had geraapt en er vandoor ging. Het is misschien vreselijk om te zeggen, maar de meeste kennissen van Marjolein hebben geluidloos geapplaudisseerd, toen de kogel door de kerk was. Ik geloof dat ze tot op de dag van vandaag ruzie maken over de nachtkastjes en de schoenpoetsdoos. Hun kinderen hebben nauwelijks contact met hun pa. Daar zorgt onze voorzitter wel voor.’ De vrouw fluistert inmiddels, want het applaus is verstomd en het is duidelijk dat deze ontboezeming niet voor ieders oren bestemd is.

‘Die arme Peter. We hebben heel vroeger nog verkering met elkaar gehad,’ lacht Sanne, om het hele verhaal met deze bekentenis af te ronden.

‘Hij is nu dus weer vrij!’ grijnst de vrouw. Dan steekt ze haar hand uit en zegt: ‘Het zou leuk zijn als je lid wordt van ons netwerk. Ik werk freelance voor kranten en tijdschriften, dus ik kan zeker iets voor je betekenen als het op publiciteit aankomt.’ Meteen diept ze een kaartje op en overhandigt het aan Sanne. ‘Dank je wel,’ knikt Sanne. ‘Heb je al een kaartje van ons meegenomen?’

Dan staat Marjolein achter haar, die roept: ‘Stiekem netwerken en geen lid worden, hè? Zo werkt dat niet!’ Ze buldert erbij van het lachen.

‘Jij hebt wel plezier in je eigen grapjes,’ merkt Sanne op. Ze glimlacht er liefjes bij, alsof het eigenlijk een grappige opmerking is.

‘Kind, als je een feestje wil, moet je zelf de slingers ophangen,’ grapt Marjolein verder. ‘Of niet soms? Nou, ik ga afscheid van je nemen. Maar we komen elkaar tegen, nietwaar? Binnenkort? Laten we snel een afspraak maken. Dan kunnen we rustig de kennismaking voortzetten. Ik bel je!’ Ze richt haar wijsvinger

op Sanne, maakt daarna het gebaar van ‘we bellen’ en snelt weg. Sanne kijkt haar na en denkt: Ik was eigenlijk van plan je ex te bellen voor een etentje. Dat lijkt me veel gezelliger. Van die gedachte schiet ze even stiekem in de lach.

‘Dat was een enorm succes,’ prijst Petronella na afloop. ‘Weet je dat ik zes abonnementen heb afgesloten voor de uitleen van curiosa voor diverse ondernemers? Er zit een zonnestudio bij en een makelaarskantoor. Leuk hè? Ik ben helemaal in jubel en juich door deze avond! Alleen die voorzitter is een ramp.’

‘Ja. Als we lid worden van Eva, zetten we die meteen af, oké?’ stelt Sanne voor. Ze schieten samen in de lach en ruimen vrolijk de zaal op.

Het is al erg laat als Sanne eindelijk met Hazel langs de dijk loopt. ‘Nu kan ik hem niet meer bellen, hè Hazel? Maar mailen. Dat kan nog wel. Zullen we straks eens kijken of ie nog wakker is? We hadden per slot van rekening een goed voornemen. En dat hebben we nog niet uitgevoerd!’ De labrador springt enthousiast tegen haar op en ze corrigeert meteen: ‘Foei! Laag! Braaf zo. Vrouwtje loopt ook maar al die malle verhalen tegen je te houden. En dan mag jij niet eens springen!’

Als Hazel alle polletjes gras besnuffeld heeft, keert Sanne om en loopt door de donkere nacht naar huis. Ze schenkt een groot glas melk in en installeert zich voor haar computer. Ze opent haar e-mail en klikt op ‘nieuw bericht’. Aan: Peter Granides. Ze aarzelt even.

– S –

Dan tikt ze in: ‘Weer eens afspreken voor een etentje? Lijkt me gezellig! Groet van Sanne.’ Ze leest het berichtje nog eens door en knikt. Geen overbodige woorden en toch een gezellige toon. Prima. Ze verzendt het bericht en opent een spelletje bubbleshooter. Je moet met dat spel een vakje gekleurde

balletjes leegschieten en dat helpt enorm om haar hoofd leeg te maken en rustig te worden. Ze is nog maar net met het verslavende spelletje begonnen, als ze op haar scherm ziet dat er een nieuw bericht is binnengekomen. Ze kijkt meteen. Ja! Het is van Peter! Ze krijgt zo'n enorme glimlach om haar mond, dat ze zich vaag schuldig voelt. Hij antwoordt: 'Ik was net van plan contact met je op te nemen. Ik heb je veel te lang niet gezien. Wanneer spreken we af? Liefs van Peter.'

Ha! Haar groet is beantwoord met zijn liefs. Dat is een goed teken. Nu niet aarzelen. Gewoon meteen terug mailen. Hoewel... Nu moet ik een datum noemen. En als dat erg dichtbij is, staat het zo gretig! En als ik een datum kies die te ver weg ligt, lijkt het weer zo ongeïnteresseerd. Och heer, wat kan een mens problemen maken om niks. Sanne grijnst om haar eigen gedachten en tikt in: 'Wat vind je van komende vrijdag? Of zaterdag, als je dat prettiger vindt? Ik las laatst een recensie in onze krant over een visrestaurant. De schrijver gaf het een 9. Het klonk allemaal erg lekker!' Ze verstuurt het bericht en schiet een paar balletjes weg op het spelletje dat ze op haar scherm heeft bewaard en weer naar voren klikt.

'Ik kan ook voor je koken?' antwoordt Peter. Sanne aarzelt. Als ik bij hem ga eten, dan moet ik op een goed moment opstappen en naar huis. Dat is altijd lastig. Allemachtig, wat zit ik nu allemaal te denken? Ik stap gewoon op om tien uur! Ik heb ten slotte een hond die nog uit moet. En ik ben veel te volwassen om niet gewoon op te kunnen staan en mee te delen: Dit was gezellig, maar ik ga nu. Waarom bedenk ik nu scenario's van innige verstrengelingen op de bank? Sjongejonge. Kom op, Sanne! Zonder er verder over na te denken, tikt ze: 'Kom bij mij eten! Dat lijkt me eigenlijk het allerleukst!'

Als ze het bericht heeft verzonden, bedenkt ze ineens dat het dan nog veel moeilijker wordt. Want als het inderdaad eindigt in die innige verstrengeling die ze zo-even voor zich zag, moet